

(Μικρό διήγημα για μια μεγάλη προσδοκία)

Ζω μόνη Δεν θυμάμαι από πότε Ο χρόνος έχει χάσει για μένα τη σημασία του Περνά Το γνωρίζω Μα δεν έχουμε πολλά-πολλά Μου λέει επιγραμματικά δυο τρεις κουβέντες Όπως: μάθε να συγχωρείς ή Αυτή είσαι αποδέξου το Γράφει ακόμα με τόνους, περισπωμένη στο μέτωπο μου, οξεία στα μάτια, θαυμαστικό που κατεβαίνει στο λαιμό, ιδίως όταν γέρνει και γέρνει συχνά ο λαιμός , όλο και πιο συχνά γέρνει ο λαιμός, μπροστά, σαν να υπάρχει στημένη μια αόρατη λαιμητόμος που ζητά τη θυσία του

Ζω μόνη Καιρό Παράλογο το ξέρω θα φανεί μα νιώ θω πως γεννήθηκα μόνη Χωρίς καμία μεσολάβηση Μάνας Πατέρα Μόνη μου νιώ θω ότι βλάστησα όπως εκείνο το παράδοξο μικρό φυλλαράκι που φύτεψε το άτιμο σε μια ρωγμή ανάμεσα τσιμέντο και σωλήνα πλάι στο μπαλκόνι της κουζίνας Είπα να το φροντίσω, του έριχνα όσο μπορούσα νερό κι αυτό αντί να ανθίσει μαράθηκε Μοιάζουμε σκέφτομαι Κι εγώ δεν την μπορώ την πολλή φροντίδα Με μαραίνει, με κάνει μαλθακή Ένα μαλακό ζυμάρι άψητο κακορίζικο με κάνει Μα έρχεται συχνά η μοναξιά ή η σκληρότητα των άλλων - να 'ναι καλά - και το περνά από φωτιά το άψητο ζυμάρι, στεριώ νω , ξαναστέκομαι Μαράθηκε που λες το άτιμο το φύλλο, ένα φύλλο ήταν όλο κι όλο το φυτό, πράσινη το έλεγα μικρή βλεφαρίδα στου θεού το μάτι, μαράθηκε, έμεινε μόνο μια υποψία από κλωνί, σαν καρφί μικρό μπηγμένο στη σάρκα του τοίχου, λέω πάει, πάει κι αυτό, πέθανε, μα τώ ρα με την άνοιξη πέταξε πάλι φύλλο το άτιμο Δεν την ξαναπατώ , ελάχιστα το φροντίζω, σπάνια νερό μη μου πεθάνει πάλι Το άτιμο..Σαν κι εμένα Εκεί που λέω: πάει..τσουπ! ένα πράσινο φτερό Εκεί στην ωμοπλάτη Μονάχα ένα, ναι Το άλλο καταστράφηκε πριν χρόνια ολοσχερώ ς μα δεν πειράζει σκέφτομαι άλλοι δεν έχουνε κανένα Γράφομαι πάλι στο σχολειό για εκπαίδευση στο πέταγμα ελπίζοντας πως αυτή τη φορά δεν θα αποτύχω Φοράω μπλε στο αίσθημα ποδιά και πράσινη στη σκέψη μικρή, μικρούλα θάλασσα Δεν είμαι για πολλά Και έπος δεν θα ζήσω Αυτό πια το κατάλαβα Μου αρκεί μια στάλα θάλασσα Δεν είμαι για πολλά Δεν είμαι η κλασσική γεροντοκόρη Για την ακρίβεια δεν νιώ θω καθόλου γεροντοκόρη Όμως το σκέφτονται οι άλλοι για μένα και το δέχομαι μην τους κακοκαρδίσω Εξάλλου δεν το λένε για κακό, απλά πληρώ κατά τη γνώμη τους τις προϋποθέσεις: μοναχικότητα, αγάπη για τα ζω α και μια παράξενη πάντα υγρασία στα μάτια σαν να έχω μόλις κλάψει ή σαν να πρόκειται πολύ σύντομα να κλάψω Μοναχική δεν είμαι όσον νομίζουν απλά οι λίγοι άνθρωποι που έχω στη ζωή μου

έχουν περπάτημα ελαφρύ και απαλή φωνή καμιά φορά σκέφτομαι πως υπάρχουν σε ένα φάσμα που εγώ μονάχα βλέπω και ακούω δεν εξηγείται αλλιώς Γιατί ήρθανε πολλές φορές στο σπίτι μου μα είδηση δεν τους πήρε κανείς Το καταλαβαίνω από το βλέμμα συμπόνοιας: ωω.. αυτή δεν μένει με κανέναν κι ούτε την επισκέπτεται κανείς Κι εγώ χαμογελώ και το δέχομαι μην τους κακοκαρδίσω Εξάλλου δεν το λένε για κακό Απλά πληρώ τις προδιαγραφές της μοναξιάς κατά τη γνώμη τους

Αγαπώ τα ζώα Ίσως γιατί μοιάζουμε, όσο μεγαλώνω τόσο περισσότερο Παρατηρώ χωρίς να κρίνω, δίχως χαρά ούτε λύπη, απλά παρατηρώ . να χάνονται τα ανθρώπινα μου χαρακτηριστικά, να γίνονται αχνά, κάποια σχεδόν αόρατα Σκέφτομαι όλο και λιγότερο σαν να μου ροκανίζει κάτι από μέσα μου το μυαλό, λέω η ιδέα μου θα ναι, μα βρίσκω κάτι παράδοξα όταν ξυπνώ στο μαξιλάρι, κάτι σαν πριονίδι ή χώμα λεπτό κάποτε ανακατεμένο με ξεραμένα φύλλα Μια μέρα ξύπνησα με τα μαλλιά σφιχτά γύρω απ' το λαιμό μου τυλιγμένα Έμοιαζαν με μεγάλα φίδια Πάει είπα θα πνιγώ Τρόμαξα Για λίγο τρόμαξα Μα εκείνα ήσυχα αποκόπηκαν κι έρποντας σύρθηκαν και κρύφτηκαν σε μια ρωγμή μικρή του τοίχου Μα πως χώρεσαν; Χώρεσαν Τι να σου πω.. Δεν ξέρω πως Με τον ίδιο τρόπο μάλλον που χώρεσα κι εγώ από μια ρωγμή και βλάστησα σε αυτό τον κόσμο Μόνο που στον κόσμο μέσα δεν χώρεσα Πουθενά δεν χώρεσα, ίσως αν ήμουν φίδι να είχα φανεί πιο τυχερή, ξέρουν αυτά κατάλαβα να ελίσσοντα να αλλάζουν δέρμα ανάλογα το περιβάλλον να επιβιώνουν Ξέρουν πολλά Τυχαία τα είχε έχθρα ο θεός; Εγώ λέω τα φοβότανε Βλακείες λέω; Μπορεί..

Αγαπώ που λες τα ζώα Αφήνω πάντα ένα μπουλ μικρό, νερό να βρίσκουν - η δίψα είναι το χειρότερο κι εγώ καλά το ξέρω, μικρό σαν τη ζωή μου, από ευτελές υλικό γιατί το ξέρω θα το πάρουνε μην το κλαίω το πολύτιμο και τη ζωή μου το ίδιο το ξέρω θα την πάρουνε γι' αυτό δεν έχω επενδύσει σε ακριβά σπάνια υλικά Είναι απλή απλούστατη μην την κλαίω Γιατί θα μου την πάρουνε ακόμα κι έτσι που είναι ευτελής Γιατί; ρωτάς; Διότι τους αρέσει να παίρνουν Ακόμα και το ευτελές Η ουσία δεν είναι η λεία είναι η αρπαγή Δεν ξέρω αν ήταν έτσι από πάντα εγώ πάντως έτσι τα βρήκα τα πράγματα κι έτσι σου τα λέω Το θέμα είναι η αρπαγή Κι ας είναι και σκατά ρε φίλε αρκεί να αρπάξουν Δεν ξέρω Έτσι ήταν από πάντα; Εγώ έτσι τα βρήκα Με το που μεγάλωσα λίγο και πήγα δημοτικό, δευτέρα τάξη νομίζω ήμουνα , μπορεί και μικρότερη, έμαθα πως το 37 τοις εκατό του τόπου μου ήταν αρπαγμένο Γιατί; Γιατί μπορούσαν φίλε μου Γι' αυτό Κι εδώ : εξαίρεση Το θέμα δεν ήταν σκέτη η αρπαγή Πήρανε το καλύτερο Γιατί; ρωτάς; Γιατί μπορούσαν λέμε.. Κι από τότε έχω μια βεβαιότητα πως η αρπαγή είναι αναπόφευκτη Γι' αυτό τα καίω όλα και ζω μέσα στις στάχτες Κι αυτές θα τις αρπάξουνε το ξέρω, το γνωρίζω, μα θα ναι στάχτες ρε κουφάλες, τι θα τις κάμετε; αλίσίβα; Κάν' τε τις Και πλύν' τε κι όλο τον κόσμο , όπως αγαπάτε: μες στο αίμα, να δούμε τί θα καταλάβετε, λες και δεν θα σας φτάσει κάποτε αυτό το αίμα, δεν θα σας παρασύρει το ποτάμι, γιατί τί; είστε αθάνατοι; Όχι είστε ηλίθιοι Ανόητα αρπακτικά Ωραία Ελάτε Πάρ' τε τα Μα θα τα βρείτε στάχτες Το υπόσχομαι

Δεν είμαι μόνη μου το ξέρω Είναι κι άλλοι Μα κρυβόμαστε γι' αυτό φαίνεται πως νικάει το κακό Τις νύχτες βγάζουμε νύχια γαμπιά και γραπωνόμαστε απ' τα σύννεφα Σε ησυχία μεγάλη ακούγεται η φωνή μας: θυμήσου, θυμήσου λέει και το φεγγάρι το γνωρίζουμε εμείς οι λίγοι μα όχι ελάχιστοι πως είναι η μήτρα για το νέο

άνθρωπο Γιατί ο άνθρωπος δεν θα χαθεί Εσύ θα χαθείς Άρπαγα Θα φας Θα φας Θα φας θα σκάσεις που θα πάει Θα εκραγείς σε άπειρα μικρά σωματίδια Θα σε φάνε τα πουλιά Θα σε κουτσουλήσουν Κι άνθος δεν θα βλαστήσει από εσένα Τίποτα Θα χαθείς Γιατί είναι πολλοί οι αιώνες που περιμένω τη μεταστροφή σου κι εσύ όλο πας απ' το κακό στο χειρότερο Μα δεν θα χαθεί το ανθώπινο Σου το υπόσχομαι Φουσκώ νει η θάλασσα και περιμένει Στο όγδοο κύμα πάνω θα φανεί Την ίδια ώρα που θα σπάει το τσόφλι του ήλιου Θα φανεί Εγώ κι εσύ ήμασταν η γέφυρα Άλλο δεν έχουμε να κάνουμε Κι άλλα δεν ξέρω να σου πω Αυτά κατάλαβα η γεροντοκόρη και δεν γνωρίζω αν ήταν από πάντα, εγώ έτσι τα βρήκα έτσι τα λέω Πάω τώρα να πλύνω τα σεντόνια μου Πολύ φροντίζω τα του ύπνου μου Σεντόνια μαξιλάρια και παπλώματα - αυτόν να τον αρπάξουν δεν μπορούν είναι κατάδικός μου - Με αλίσίβα τα πλένω όπως οι παλιές νοικοκυρές και με μυριστικά από ξεραμένα λουλούδια Εκείνα που φυτρώνουνε στον ύπνο μου κρυφά και βιάζομαι να τα φυλάξω σε ένα στίχο πριν μου τα πάρουνε και αυτά Πριν μου τα πάρουν..

[Maria Lemesou](#)